

Weissensee 2013....

Dinsdagavond laat 29 februari.....

Een bekende hand aaide mij in het donker over mijn hoofd, gevolgd door de woorden " BEDANKT "..... Hoe een klein moment bijzonder kan zijn....

Voor de 20ste keer zou ik "Mijn Weissensee" weer zien. Met 26 enthousiaste medesporters in het vliegtuig....het was nog even spannend of we wel zouden kunnen vertrekken ivm een staking van het grondpersoneel de dag voorafgaande aan het vertrek. Maar alles verliep volgens plan en zo rond 16.00 uur, dezelfde dag, stonden wij al weer op het ijs van de Weissensee.

Helaas een knollenveld aldaar en echt geweldig was het niet.

Maar dat riepen we in het verleden wel vaker, je moet wennen en vaak blijkt het op de dag zelf van een betere kwaliteit door de noeste arbeid van IJsmeester Jank.

De eerste avond was zoals gebruikelijk weer oergezellig....

De zondag en de maandag verdere ijsverkenning en de aanvankelijke ronde van 4 km werd er één van 8,3 km. Dat zouden dus 24 rondjes worden....leuk voor het publiek maar als schaatser toch liever een ronde van 20 km.

Ik had mij voorgenomen om ervoor te zorgen dat Ria haar eerste 200 km zou kunnen volbrengen....aan taaiheid en karakter zal het bij haar niet liggen, de snelheid dat zou een probleem kunnen worden. Vandaar dat we flink geoefend hebben op het zgn. " Opgelegd Rijden", haar hand legt ze dan op mijn arm en zo schaatsen we achter elkaar. Blind vertrouwen is wel een basis hiervoor, maar na ruim 35 jaar samen is dat er wel....bovendien hebben we dat afgelopen zomer flink op de tandem ook geoefend...."Ik val aan en zij volgt...".

Zou voor mij een heel andere ervaring worden, normaal met de eersten mee en vol gas, nu wat minder gas en alles samen.....

's Nachts wat onrustiger dan normaal en 's morgens vroeg in alle rust ontbijten....we waren wat later aan tafel en de sportvrienden wilden al een amberalert de deur doen uitgaan.

Schaatskleding aan en in het donker richting ijs. Klokslag 07.00 uur het startschot dat door het dal van de Weissensee buldert en zo'n 1200 schaatsers vertrekken voor de Alternatieve 11-steden tocht. Ik kom al 20 jaar op de Weissensee, maar ieder jaar geweldig om te beleven.

Rustig in het donker de weg vinden tussen de scheuren door, kalm an...de hele dag tijd. Ik zie de eerste startgroepen in de volgende lus rijden...normaal zat ik daar ook tussen..... nu beleef ik het op een andere manier en eerlijk is eerlijk, geeft een geweldig gevoel....

Mijn passie schaatsen, met de paplepel ingegeven door mijn vader, kan ik delen met Ria...op naar de 200.

Heel langzaam komt de zon te voorschijn en zet de omgeving in een roze gloed. De scheuren in het ijs worden zichtbaar, maar zijn goed te ontwijken en het achter elkaar rijden verloopt zonder problemen.

Het eerste rondje zit er na zo'n 28 minuten op, dat wordt een latertje denk ik stil voor mezelf. De volgende 10 rondjes allemaal rond de 25 minuten.

Ria schaatst iedere keer naar de begeleiding en geeft dan een snoepje af.. ze had er 24 meegenomen, 24 rondjes hé..... voor het geval je de tel kwijt raakt. Gelukkig dragen we allemaal een transponder die de tijd exact meet.

Rondje 12 en 13 zijn moeilijk en ik zie aan de lichaamstaal dat ze twijfelt of die 200 wel gaat lukken, een tandje lichter zou een fietser zeggen....de volgende rondjes wat rustiger, nr 15, 16..... ok. nu door tot de 20 en dan zien we wel....

Taai en volhardend...."Niet zeuren...schaatsen", hoor ik mezelf tegen haar zeggen.

De aanmoedigen langs de zijlijn doen goed, René, normaal onze snelste man binnen de groep en altijd bij de eerste 20 kan door een vervelende blessure niet meedoen...hij weet als geen ander hoe aanmoedigen werken en samen met de anderen is hij een flinke steun.

Zelf krijg ik het, door al dat "sloopwerk" ook wel een beetje lastig, je moet constant zeer alert zijn, zelf niet vallen en op tijd waarschuwen voor scheuren. Dat is misschien wel het meest vermoeiende...

De tijd lijkt steeds sneller te gaan en de rondjes langzamer, achteraf blijkt dat de laatste 10 rondjes in steeds dezelfde tijd zijn gegaan, maar dat voelde niet zo....zeker niet bij Ria.

Haar ogen kijken vermoeid.... één van de vrienden langs de kant roept: "Je kunt beter een kind krijgen....niet?" Daarop moet ik het antwoord schuldig blijven, maar mijn gedachten gaan terug naar de geboortes van onze 2 kinderen, Rick en Daphne. Zij zouden hun moeder eens moeten zien....en een trots, warm gevoel bezorgt mij alweer een kippenvelmoment.

Potverdikke.....we gaan het redden, ondertussen rondje 21, nog maar 3 te gaan. Ria begint er ook in te geloven "Het zou wat zijn, niet"zegt ze.

Komop doorgaan, het begint ondertussen te schemeren en we weten dat we in het donker over de streep zullen gaan.

De aanmoedigingen worden heftiger, emotioneler en terwijl de anderen al enkele uren binnen zijn, zijn wij nog steeds in gesprek met het ijs....heb al die jaren zelf langs de zijlijn gestaan om anderen aan te moedigen en ervaar nu hoe bijzonder dat is. Dezelfde kippenvelmomenten komen weer terug als bij de 11-studentochten die ik mee mocht maken.... maar nu met een extra dimensie, het samen beleven.....

De laatste ronde is dan euforisch....toch blijven concentreren, oppassen voor de niet zichtbare scheuren, want het is ondertussen donker geworden....

Nog 2 bochten te gaan en zo'n 500 m voor de finish besluit ik om er maar eens bij te gaan liggen, tenslotte was het de hele dag goed gegaan....
Mijn geschrokken wederhelft kijkt met verbazing om en ziet hoe het "soepele lijf" al snel weer op de schaats staat....

Een finishboog is iets bijzonders, beide handen in de lucht en helaas word ik op met 2 seconden verslagen door Ria, waarvoor ik diep mijn petje afneem.....
Felicities, een klein traantje dat hier en daar wordt weggepinkt.....ook bij de verzorgers aan de zijlijn.
Ik sta erbij en geniet, een enkeling zegt "Jij hebt wel voor 300 km geschaatst", ach ook al waren het er 400....dit moment staat eeuwig in mijn geheugen.

Denk op zulke momenten terug aan ruim 35 jaar samen.....momenten om te koesteren, dan zijn Euro's niet belangrijk....

Terug naar het hotel, Ria loopt en ik schaats terug.... onderweg nog vele schaatsers die nog een ronde moeten...ik roep ze toe "Komop....doorgaan", je ziet een enkeling vallen, helpt even met weer opstaan.....
Op de hotelkamer kijken we elkaar aan....woorden zijn niet nodig.....

Tijdens het avondeten allemaal een glimlach op het gezicht, een enkeling is met zijn gedachten wat afwezig, doordat men door een blessure de tocht niet kon afmaken. Ook zien we de vermoeidheid bij deze en gene en ook bij Ria is de inspanning van die dag in haar gezicht af te lezen.

Wat wandelen en 's avonds uiteraard de vochtbalans weer herstellen, ook daar zijn we heel bedreven in...

Het is al laat als we de hotelkamer weer opzoeken.....Nagenietend laten we ons tussen de donsdekens vallen....

Een bekende hand aait mij in het donker over mijn hoofd, gevolgd door de woorden " BEDANT "..... Hoe een klein moment bijzonder kan zijn....

Weissensee 2014..... duurt nog maar een paar maanden.....

(Ik bedank mijn sportvrienden dat we dit samen mochten beleven, en voor Ria: " Diep respect...." , Henry)